

پایان سرخ فریق ۶۹ ساله در اقیانوس عتبات

روایت پنجم مسافر جاده اندوه از طوفان ۳.۸ میلیونی نجف و حلقه حماسی عشایر کربلا

گزارش

مریم رحیمی

ساعت از هشت شب گذشته است و من، مسافر دست‌به‌قلم و چشم‌انتظار این جاده مه‌گرفته، روی سنگ‌فرش‌های داغ و باران خورده بین الحرمین نشسته‌ام؛ جایی که بوی گلاب نایاب ایرانی و خنکای مه‌پاش‌های عراقی، در تلاقی با نفس‌های داغ میلیون‌ها شفیقه، اتمسفری ساخته که جز «خیابان بهشت» نمی‌توان نامی بر آن نهاد. عقره‌ها در کربلا به وقت تموز شتابان می‌دوند، اما جغرافیای حوالی عمود ۹۰۰ جاده اندوه قفل شده است. قرار بود طبق دستور اجرایی کاروان، ساعت ۱۶ عصر، سینه چهارراه «سیده جوده» شکافته شود و کاروان سرخ شهیدان پس از عبور از خیابان «المحافظه» و شاهراه «ابومهدی المهندس» وارد حرم سیدالشهدا (ع) شود، اما اینجا «کربلاست»؛ جغرافیایی که حساب‌و‌کتاب زمان در مواجهه با جنون وفاداری عشایر و قبایله‌های فرات اوسط فرو می‌ریزد. پیکر فقیه صبور، در حصار سنگین و چند ده کیلومتری بیرق‌های برافراشته قبایل عراق و در فواصل عمودهای جاده اندوه، فرسنگ‌به‌فرسنگ روی دست می‌چرخد. پیرمردان فقیه به سر جنوب، تابوت را رها نمی‌کنند، تا این لحظه که قلم بر کاغذ می‌کشم، کاروان هنوز به گیت‌های ورودی باب‌القبیله نرسیده است. کربلا در آستانه یک انفجار عظیم ۷ میلیونی است و درهای حرم امام حسین (ع) برای مدیریت این سیل خروشان و بی‌سابقه انسانی، موقتاً بسته شده‌اند. همه چیز همیای آخرین طواف مسافری است که ۶۹ سال، حسرت آغوش این خاک مقدس را در سینه زاهدانه خود به امانت داشت.

همه چیز از ساعت ۲۲:۲۳ تا ۲۲:۳۰ ساعتگاه سه‌شنبه ۱۶ تیرماه ۱۴۰۵ آغاز شد؛ زمانی که چرخ‌های هواپیمای حامل پیکر قائد شهید امت، بر باند فرودگاه بین‌المللی نجف اشرف نشست. آسمان فرودگاه از اولین دقایق ورود، صحنه یک عزاداری شگفت‌انگیز و فرامولی بود.

طنین «بامان الله» پای پلکان فرودگاه
عراقی‌ها، پای پلکان هواپیمای به استقبال مردی آمده بودند که نیم‌قرن تمام، تکیه‌گاه استراتژیک، معنوی و ژئوپلیتیک جغرافیای مقاومت بود. وقتی پیکر رهبر شهید روی دست‌های دلدادگان عراقی به سمت جایگاه ویژه حرکت کرد، مداح سرشناس عراقی با نوازی سوزناک و لحنی مقتل‌گونه، تکرار ملکوتی «بامان الله یا ولی الله، بامان الله یا شهید الله» را در فضا آزاد کرد؛ مرثیه‌ای سرخ که در ثانیه‌ای کوتاه، اشک را بر چشمان مسعود پزشکیان رئیس‌جمهوری اسلامی ایران و علی‌فالح الزیدی نخست‌وزیر عراق جاری ساخت. در جایگاه ویژه، قاب‌هایی از جنس اندوه مشترک و استراتژیک دو ملت شکل گرفت. نخست‌وزیر عراق با چشمان بارانی، مراتب تسلیت عمیق دولت و ملت عراق را به فرزند ارشد قائد شهید، ابراز کرد. چهره‌های سرشناس ایران از جمله محسن رضایی، غلامعلی حداد‌عادل، علی‌نیکزاد، اسکندر مؤمنی و حجت‌الاسلام والمسلمین محمدی‌گلباگانی در کنار رهبران بزرگ «چارجوب هماهنگی» عراق از نوری الممالکی و هادی‌العامری تا قیس الخزعلی، عمار الحکیمی و محمد الحلبوسی، حلقه‌های دعا را ساختند که پیام روشن آن، پیوند ناگسستنی دو ملت در این بیخ تاریخی بود. شاعر عراقی پشت تریبون رفت و با فریاد «این خامنه‌ی، این... ولوله‌ای در بارگاه بامدادی نجف به پا کرد؛ پیش‌درآمدی بر رستاخیزی که قرار بود چند ساعت بعد در پهنه جغرافیای رخ دهد.

دیپلماسی سوگ در غبار فرودگاه: تلاقی اراده بغداد و تهران
فرودگاه نجف اشرف در آن ساعت پایانی شب، تنها یک پایانه مسافری نبود؛ جغرافیای تلاقی اراده دو دوتلی بود که سال‌ها در سنگرهای مشترک خون داده بودند. حضور همزمان مسعود پزشکیان و علی‌فالح الزیدی در پای پلکان هواپیمای حامل یک پیام استراتژیک و روشن به اتاق‌های فکر غربی و صهیونیستی بود. تعارفات مرسوم دیپلماتیک جای خود را

به آغوش‌های برادرانه و حق‌های پنهان داده بود و وزرای حاضر، شانه به شانه سران عشایر فرات، بیعت پایتخت‌ها را در غبار شبانه نجف امضا می‌کردند.

طواف سرخ کاظمین در مه بامداد

جاده اندوه پیش از آنکه به معیادگاه اصلی یعنی بارگاه امیرالمؤمنین (ع) چشم بدوزد، در اولین ساعات بامداد چهارشنبه، تصویری از یک وفاداری مکتوم و سوزناک را در آغوش دجله به تماشا نشست. کاروان پیکرهای مطهر اعضای خانواده رهبر شهید، در میان تدابیر شدید و هاله غلیظی از اندوه عمیق، وارد حرم کاظمین شد تا مضجع منور امام موسی کاظم (ع) و امام محمدتقی (ع)، اولین ایستگاه آیینی این هجرت سرخ در خاک عراق باشد. صبح زود، صحن و سرای جوادین (ع) مملو از خیل سوگوارانی بود که غافلگیرانه خود را به حرم مرقد رسانده بودند. در این طواف بامدادی، زائران عراقی در میان تکبیرهای حق‌شده و تکان‌دهنده، ضریح منور را با پیکر کوچک نوه ۱۴ ماهه قائد امت شست‌وشو دادند؛ وداعی جانسوز و مه‌گرفته که تبار خاندان شهید را پیش از آغاز طوفان نجف، به آغوش پدربزرگ‌های غربی و موسی‌بی‌جعفری‌اش رساند.

رمزگشایی از عدد طلایی حسرت ۶۹ ساله‌ای که تمام شد

شمارشگر جاده اندوه، امروز روی عدد شگفت‌انگیز و سنگین ۶۹ سال حسرت ممتد متوقف شده است. روایت غالب در شناسنامه تاریخ می‌گوید از همان سال ۱۳۳۶ که او در قلمرو جوانی ۱۸ ساله و فاضل، دل به ضریح امیرالمؤمنین (ع) سپرد و قصد اقامت در حوزه علمیه نجف را داشت، اما به تقدیر زمانه و دستور پدر از جرحه‌های نجف دل‌کنند و به مشهد بازگشت، دیگر هرگز پای عینی بر این خاک مقدس نگذاشته بود. هرچند در لابه‌لای اوراق مکتوم تاریخ مبارزه، روایت کم‌شنیده‌شده اما درخشانی از یک سفر چرخ‌دور در غبار آبان‌ماه ۱۳۵۷ (همزمان با سالگرد شهادت حاج‌آقا مصطفی خمینی) نیز به چشم می‌خورد؛ هجرت کوتاهی به قلب نجف برای تکریم و دیدار با امام خمینی (ره).

اما چه آن سفر پیش از انقلاب را مینا بگردیم و چه حسرت چشم می‌خورد؛ هجرت کوتاهی به قلب نجف برای تکریم و دیدار با امام خمینی (ره).

اما چه آن سفر پیش از انقلاب را مینا بگردیم و چه حسرت چشم می‌خورد؛ هجرت کوتاهی به قلب نجف برای تکریم و دیدار با امام خمینی (ره).

شمارشگر جاده اندوه، امروز عدد شگفت‌انگیز و سنگین ۶۹ سال حسرت ممتد متوقف شده است.

روایت غالب در شناسنامه تاریخ می‌گوید رهبر شهید از ۱۸ سالگی دیگر هرگز پای بر این خاک مقدس نگذاشته بود و تقدیر قرن این‌طور رقم خورد که فقیه صبور، پس از قرن سرانجام بر دوش میلیون‌ها عراقی به وطن علمی خود بازگردد و حالا، پیکر مسافر دیرین خود را پس از هفت دهه فراق در آغوش بگیرد.

شمارشگر جاده اندوه، امروز عدد شگفت‌انگیز و سنگین ۶۹ سال حسرت ممتد متوقف شده است.

روایت ۴ هزار دوربین از حقیقت اقیانوس فرامولی

وقتی کمرته عالی مراسم تشییع از حضور خیره‌کننده ۴۳۰۰ خبرنگار عراقی و استقرار بیش از ۲۰ خودروی پخش زنده در مسیر ۶ کیلومتری پل کوفه خبر داد، معنایش مشخص بود: غول‌های رسانه‌ای دنیا دیگر توان سانسور را نداشتند. فرانسه‌های رایگان و پاک که از قلب نجف به سمت ماهواره‌ها مخابره می‌شد، تصویری بی‌نژاد و وفاداری شیعه را به جهان مخابره کرد. لنز دوربین‌ها قاب‌هایی را شکار می‌کردند که در هیچ پروتکل رسانه‌ای پیش‌بینی نشده بود؛ طوافی سهمگین در مدار تقفه و جهاد، رسانه‌های عربی و بین‌المللی با بهت از این حضور بی‌سابقه عمومی یاد کردند؛ حضوری که فراتر از پیش‌بینی‌های یک میلیون نفری استاندارد، سقف ۳.۸ میلیون نفر را لمس کرد تا تاریخ مطبوعات منطقه، طولانی‌ترین و متراکم‌ترین صف بدرقه را به نام فقیه صبور ایران ثبت کند.

ادای دین جوانان بصره و ذی‌قار

جوانان دهه‌های جدید عراق شانه‌به‌شانه زائرانی از پاکستان، سوریه و لبنان، خط عزای مستحکم بستند. مواکب حسینی که از ساعت ۱۲ شب گذشته کار خود را آغاز کرده بودند، در تمام طول مسیر آب و اقلام خدماتی توزیع می‌کردند. در این میان، روایت‌های ثبت‌شده توسط رسانه‌های محلی، تکان‌دهنده بود. محمدجواد که از فرسنگ‌ها دورتر، از استان بصره خود را به نجف رسانده بود، با چشمانی بارانی می‌گفت: تعداد حاضران غیرقابل شمارش است. ما راه را برای زائرانی باز کردیم که از کشورهای دیگر آمده‌اند تا همه چیز طبق نظم جلو برود... «علی‌البو دینس» از مواکب انصارالعقیده ذی‌قار، در حالی که اشک‌هایش را با چغیبه پاک می‌کرد، فریاد می‌زد: آمدم بخش کوچکی از دینی را که بسر کردن داریم به امام شهید و خانواده‌اش ادا کنیم.

ممتد ۶۹ ساله را، تقدیر قرن این‌طور رقم خورد که فقیه صبور، پس از قریب به نیم‌قرن تکالیف استراتژیک امت، سرانجام بردوش میلیون‌ها عراقی به وطن علمی خود بازگردد و حالا، نجف پیکر مسافر دیرین خود را پس از نزدیک به هفت دهه فراق در آغوش بگیرد.

رستاخیز پل کوفه؛ خروش فرامولی ۳.۸ میلیونی

سپیددم چهارشنبه، قلب تاریخ در فاصله ۶ کیلومتری حرم علوی، روی پل کوفه تپید. کاروان پیکرها پس از انتقال به حرم و اقامه نماز اولیه، به این نقطه استراتژیک منتقل شد تا ابرتشییع مردمی آغاز شود. اقیانوس فرامولی انسان، شاهراه کوفه تا نجف را در خطی مستقیم بقصد، سازمان حشدالشعبی عراق که در ساعات اولیه صبح‌آمار را ۲.۳ میلیون نفر اعلام کرده بود، با تداوم سیل خروشان جمعیت که از استان‌های جنوبی و عشایری روانه نجف می‌شدند، در بیابانه‌های رسمی رقم نهایی و شگفت‌انگیز ۳ میلیون و ۸۰۰ هزار تشییع‌کننده رایت کرد. این بزرگراه عظیم، از تقاطع غیرمسطح بیمارستان صدر تا صحن حضرت فاطمه (س) و حتی در امتداد مناطق دورتری مانند منطقه تاریخی «خان النص» لبریز از بدنه انسانی بود. بیش از ۴۳۰۰ خبرنگار داخلی و خارجی در میان تدابیر شدید امنیتی ساختار رسانه‌ای عراق به فرماندهی سپهبد سعد معن، این واقعه قرن را پوشش می‌دادند. حضور شیخ ابراهیم زکزاکی، رهبر جنبش اسلامی نیجریه در میان طلاب فرامولی و اساتید کبار، جلسه‌ای عینی از امتداد جهانی مکتب آقای شهید بود.

اگر نجف و کربلا امروز به سخن می‌آمدند، چیزی جز این نمی‌گفتند که رهبر شهید ایران را در قامت جوانی ۱۸ ساله با حجره‌ای پر از شوق تقفه به یاد داشتند. دستاورد بوی کتاب‌های شیخ انصاری را می‌داد و امروز که پس از ۶۹ سال برگشت، دستش زخمی روضه‌های مجسم بود، اما لشکری به انبث ۳.۸ میلیون نفر او را روی دست آوردند تا بگویند فقیه به وطن علمی‌اش بازگشته است. کربلای معلی نیز امروز جاده اندوهش را با ۱۴۵۲ عمود فرش کرد تا مسافر غریب امت زودتر به بین‌الحرمین برسد، اما عشق لایعقل عشایر در عمود ۹۰۰ راه را بست. اینجا بیرق‌ها حکم می‌کنند. پیکر را به غنیمت اشک گرفته‌اند. امشب مه‌پاش‌ها کلاب نمی‌زنند، خون دل می‌بازند در خیابانی که بوی بهشت می‌دهد.

بسته‌اند تا سیل جمعیت ۷ میلیونی محاط در بین‌الحرمین را مدیریت کنند. بوی گلاب و مه‌پاش‌ها، مسیری را به خیابان بهشت بدل کرده‌اند.

راز عمودهای هزار و چهارصدگانه

ریاضیات مسیر نجف تا کربلا با ۱۴۵۲ ستونش، همیشه هندسه دلدادگی شیعه بوده است؛ امروز این ستون‌ها شاهد سنگین‌ترین ترافیک عاطفی تاریخ خود بودند. عمود ۱۴۰۷ که در روزهای لربمین به «عمود سلام» و نقطه‌زیت‌کنید قمرینی هاشم (ع) معروف است، امروز از ساعت‌ها پیش از غروب، توسط دسته‌های سینه‌زنی زائران ایرانی، ترکیه‌ای و پاکستانی تسخیر شده بود. زنجیره مواکب که از عمود ۹۰۰ تا عمود ۱۴۵۲ چسبیده به بارگاه عباسی امتداد دارد، مه‌پاش‌ها را با کلاب ناب شازگ کردند تا در خیابانی که به بهشت می‌مانست، نفس‌های داغ میلیون‌ها منتظر التیام بخشد. قفل شدن کاروان پیکرها در عمود ۹۰۰، نشان داد که این جاده، امروز مسافری را در آغوش کشیده که خود سال‌ها، معمار اصلی این پدیده‌ی تمدن‌ساز بود و حالا نوده‌های مردم، او را در شاهراه انتظار به غنیمت گرفته‌اند.

حاج ابوعلاء الوالی، دبیرکل گردان‌های سیدالشهدا، در آستانه ورود پیکر به باب‌القبیله، فرماندهی مواکب استقبال را بر عهده دارد؛ جایی که قرار است تا ساعاتی دیگر، عبدالمهدی الکرلایی نماینده مرجعیت عالی دینی، آخرین نماز را بر پیکر مسافر ۶۹ ساله کربلا اقامه کند. کاروان سرخ شهدا امشب در کربلا بی‌توجه است؛ فردا مشهدالرضاع) منتظر است، اما امشب عتبات عالیات، مسافر دیرین خود را پس از دهه‌ها حسرت، رها نمی‌کند. اما امشب عتبات عالیات، مسافر دیرین خود را پس از دهه‌ها حسرت، رها نمی‌کند. فردا جاده روایت دیگری خواهد داشت...

طنین «کلا کلا آمریکا» در ایوان طلای علوی

حوالی ساعت ۱۲ ظهر، خودروی حامل پیکر مطهر قائد شهید امت، سینه فشرده جمعیت در میدان الصدرین را شکافت و از میان دمام‌زنی مواکب و حلقه‌های اشک بی‌امان نیروهای امنیتی عراق، وارد صحن عظیم حضرت زهرا (س) در حرم مطهر علوی شد. با ورود پیکر به بارگاه علی بن ابی‌طالب (ع)، فریادهای سهمگین «مرگ بر آمریکا» و «کلا کلا آمریکا» سقف ایوان طلا و صحن‌های مطهر را لرزاند. شرکت‌کنندگان با در دست داشتن پرچم‌های قرمز خونخواهی (یا لئارات الحسین)، پرچم‌های ایران، عراق و گردان‌های حزب‌الله، بر ادامه راه مقاومت تأکید کردند. زائران با تکان دادن تصاویر آیت‌الله سید مجتبی خامنه‌ای و سردادن شعار حماسی «لبیک سید مجتبی»، بیعت ژئوپلیتیک پایتخت‌های مقاومت را از نجف به تهران مخابره کردند. در یکی از تصاویر منتشرشده در السومریه، یکی از اعضای ارشد نیروهای امنیتی عراق، سر روی شیشه خودروی حامل پیکر گذاشته بود و زائران گریه می‌کرد؛ تصویری که پیوند عمیق خونی دو ملت را به رخ جهان می‌کشید.

رجزخوانی حشدالشعبی در سایه‌سار فتوی علوی

در جریان طواف پیکرها در صحن حضرت زهرا (س)، اهتزاز پرچم‌های سرخ «یا لئارات الحسین» در دست‌ان زمینندگان حشدالشعبی و گردان‌های حزب‌الله عراق، معنایی فراتر از یک سوگوارا مذهبی داشت؛ این یک رجزخوانی رسمی و نظامی در جغرافیای ژئوپلیتیک منطقه بود. نیروهای امنیتی و مجاهدان عراقی تابوت پشتبان قدیمی خود را همچون نگینی در میان گرفته بودند. شعارهای حماسی جوانان عراقی و فریادهای «مرگ بر آمریکا»، تبدیل به بیانیه‌ای عملیاتی شد.

همبستگی مراجع؛ نماز فرزندان بیت‌آیت‌الله سیستانی

قاب تاریخی و سرنوشت‌ساز این وداع علوی، حضور سید محمدرضا و سید محمدباقر سیستانی، فرزندان مرجع عالی قدر شیعیان عراق در آیین تشییع و اقامه نماز بر پیکر قائد شهید بود. این حضور بی‌نظیر که تصویر آن فوراً صدر رسانه‌های جهان تشیع را فتح کرد، نشان‌دهنده قدرتی عمیق، جایگاه منحصر‌به‌فرد والای حضرت آیت‌الله خامنه‌ای در محافل دینی و حوزوی نجف اشرف بود. نماز بر پیکر امام شهید و اعضای خانواده‌اش، به امامت آیت‌الله محمدتقی حکیم و با حضور مراجع، فضایی نراز اول و طلاب کبار اقامه شد. در گوشه‌ای دیگر از صحن، حضور سید مقتدی صدر، رهبر جریان صدر که پیش‌تر در پایمی حماسی، به زائران و تشییع‌کنندگان خوشامد گفته و عراق را پایتخت شفاعت و مأمن شهید خوانده بود در میان تشییع‌کنندگان، نشان داد که داغ این فقیه صبور، تمام خط‌کشی‌های سیاسی بغداد و نجف را ذوب کرده است. در این میان، سیمای آیت‌الله سید مصطفی خامنه‌ای، فرزند ارشد قائد شهید که به نشانه عزا معامله از سرب‌داشته و سر بر تابوت پدر داشت، قلب عاطفی بارگاه علوی را به آتش کشید.

بیعت ۷ میلیونی عشایر در جاده کربلا

با پایان آیین شکوهمند نجف، اداره فرودگاه اعلام کرد، پیکرها پس از تشییع کربلا روانه مشهد خواهند شد؛ اما جاده اندوه، خیال به پایان رسیدن ندارد. در خط سیر پیاده‌روی تاریخی نجف تا کربلا - با آن ۱۴۵۲ ستون خاطره‌انگیز که فاصله هر کدام ۵۰ متر است - حماسه‌ای دیگر تقهیم شد. از ساعت ۱۶ عصر که فریاد بود مراسم کربلا آغاز شود، به دل هجوم سیل‌آسای عشایر و قبایل فرات اوسط با بیرق‌ها و هوسات (مرزهای) اختصاصی‌شان، حرکت کاروان متوقف شد. ساعت ۱۸ عصر گذشته و پیکرها هنوز در «عمود ۹۰۰» جاده اندوه، روی دست‌ان عشایر دست‌به‌دست می‌شوند. تمام محدوده بین‌الحرمین و خیابان‌های منتهی به عتبات، مملو از زائرانی از ایران، ترکیه، پاکستان و عراق است که ظرفیت مکان را تکمیل کرده‌اند. متولیان عتبات، درهای حرم حسینی را موقتاً

اگر نجف و کربلا امروز حرف می‌زدند

اگر نجف و کربلا امروز به سخن می‌آمدند، چیزی جز این نمی‌گفتند که رهبر شهید ایران را در قامت جوانی ۱۸ ساله با حجره‌ای پر از شوق تقفه به یاد داشتند. دستاورد بوی کتاب‌های شیخ انصاری را می‌داد و امروز که پس از ۶۹ سال برگشت، دستش زخمی روضه‌های مجسم بود، اما لشکری به انبث ۳.۸ میلیون نفر او را روی دست آوردند تا بگویند فقیه به وطن علمی‌اش بازگشته است. کربلای معلی نیز امروز جاده اندوهش را با ۱۴۵۲ عمود فرش کرد تا مسافر غریب امت زودتر به بین‌الحرمین برسد، اما عشق لایعقل عشایر در عمود ۹۰۰ راه را بست. اینجا بیرق‌ها حکم می‌کنند. پیکر را به غنیمت اشک گرفته‌اند. امشب مه‌پاش‌ها کلاب نمی‌زنند، خون دل می‌بازند در خیابانی که بوی بهشت می‌دهد.

بسته‌اند تا سیل جمعیت ۷ میلیونی محاط در بین‌الحرمین را مدیریت کنند.

راز عمودهای هزار و چهارصدگانه

ریاضیات مسیر نجف تا کربلا با ۱۴۵۲ ستونش، همیشه هندسه دلدادگی شیعه بوده است؛ امروز این ستون‌ها شاهد سنگین‌ترین ترافیک عاطفی تاریخ خود بودند. عمود ۱۴۰۷ که در روزهای لربمین به «عمود سلام» و نقطه‌زیت‌کنید قمرینی هاشم (ع) معروف است، امروز از ساعت‌ها پیش از غروب، توسط دسته‌های سینه‌زنی زائران ایرانی، ترکیه‌ای و پاکستانی تسخیر شده بود. زنجیره مواکب که از عمود ۹۰۰ تا عمود ۱۴۵۲ چسبیده به بارگاه عباسی امتداد دارد، مه‌پاش‌ها را با کلاب ناب شازگ کردند تا در خیابانی که به بهشت می‌مانست، نفس‌های داغ میلیون‌ها منتظر التیام بخشد. قفل شدن کاروان پیکرها در عمود ۹۰۰، نشان داد که این جاده، امروز مسافری را در آغوش کشیده که خود سال‌ها، معمار اصلی این پدیده‌ی تمدن‌ساز بود و حالا نوده‌های مردم، او را در شاهراه انتظار به غنیمت گرفته‌اند.

حاج ابوعلاء الوالی، دبیرکل گردان‌های سیدالشهدا، در آستانه ورود پیکر به باب‌القبیله، فرماندهی مواکب استقبال را بر عهده دارد؛ جایی که قرار است تا ساعاتی دیگر، عبدالمهدی الکرلایی نماینده مرجعیت عالی دینی، آخرین نماز را بر پیکر مسافر ۶۹ ساله کربلا اقامه کند. کاروان سرخ شهدا امشب در کربلا بی‌توجه است؛ فردا مشهدالرضاع) منتظر است، اما امشب عتبات عالیات، مسافر دیرین خود را پس از دهه‌ها حسرت، رها نمی‌کند. اما امشب عتبات عالیات، مسافر دیرین خود را پس از دهه‌ها حسرت، رها نمی‌کند. فردا جاده روایت دیگری خواهد داشت...

